

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

Fjellhamar kirke 20. august 2017

Matteus 23, 37 – 39

PREKEN

INNLEDNING

Prekenteeksten i dag er fra et fortvilet og smertefullt punkt i Jesu liv. Han hadde i tre år delt og levd ut evangeliet om Guds kjærlighet og nåde, rundt i Israel. Mange var blitt berørt og forandret, fattet nytt mot, men motstanden hadde samtidig gradvis hardnet til. Særlig fra de skriftlærde og fariseerne. Kapitlene før vår tekst er fra dagene etter inntoget i Jerusalem den siste påsken, og konfrontasjonene med jødernes ledere sto i kø. De prøvde å sette Jesus fast, men ble selv svar skyldig. Dagens prekenteekst er avslutning på en krass tale, ve-ropene, av Jesus mot de skriftlærde og fariseerne. I vår tekst utvides anklagen til å gjelde hele byen, men blir også samtidig preget av medlidenhet.

[37](#) Jerusalem, Jerusalem, du som slår profetene i hjel og steiner dem som blir sendt til deg! Hvor ofte ville jeg ikke samle dine barn, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke. i [38](#) Så hør: Huset deres blir forlatt! [39](#) For jeg sier dere: Heretter skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være han som kommer, i Herrens navn!

JERUSALEM

Jerusalem. Hvilken by. Biografier om denne byen er dramatisk lesning. Om så mye kjærlighet, tro, håp, drømmer – og om så mye lidelse, krig og ødeleggelse. Det som skjer i byen i dag føyer seg inn i en lang rekke av strid og kamp i. Gjorde inntrykk når jeg skjønnte at dagens gater ligger metervis over opprinnelig bakkenivå da byen om igjen og om igjen er reist på restene av en rasert og ødelagt by. Kan det noen gang bli fred her? Uten murer, bevæpnede vakter og frykt? Det kan føles som en lost case.

Tre religioner har sterke bånd til byen.
Nidkjærheten for Guds sak, den rene tro,

helligstedene, har alltid vært brennende. Allerede på Jesu tid var byen forbundet med profeter som ble slått i hjel og steinet.

GUDS OMSORG

Jesus hadde en dyp omsorg for og nærhet til Jerusalem. Her ble han omskåret og fikk navnet sitt 8 dager gammel. Her har han sikkert årlig vært i følge med pilgrimskaren til templet i høytidene. Her var hjertet for hans oppdrag, å forkynne evangeliet om Guds nåde. Den doble tiltalen Jerusalem, Jerusalem, viser noe av inderligheten og inntrengende tonen i klagen, og den tilsvarende omsorgen som ligger bak. I fortsettelsen kommer omsorgen utvetydig frem: Hvor ofte ville jeg ikke samle barna dine som en høne samler kyllingene under vingene sine. Her lå nok ikke bare alle Jesu egne forsøk på å nå inn til sine landsmenns hjerter, men han stilte seg i Guds sted, han som vi fra Jesaja hørte dagen lang rekke sine hender ut og sier her jeg, her er jeg.

Jeg minnes en fortelling fra jeg var liten, sikkert søndagsskolen, om en brannmann som gikk

gjennom en utbrent branntomt. Huset var brent ned, så også hønsehuset ut i hagen. Ute i hønsegården, lengst vekk fra det utbrente hønsehuset, lå en livløs hønemor. Og det var noe ved den hønemoren som fanget brannmannens oppmerksomhet. Det var som om den hadde lagt seg til, fast og rolig, for å møte sin død, verdig og behersket. Brannmannen gikk bort til hønemoren og løftet den svidde halvbrente dyrekroppen opp. Og opp på han stirret det flere forskremte par øyne fra kyllingene som hønemoren med sitt liv og sine vinger modig hadde skjulte for flammenes rov.

Et fantastisk bilde på Guds kjærlighet. På Jesu offer. Jesus, vår hønemor. På det stedet man antar Jesus klaget og gråt over Jerusalem er det bygde en kirke, tårekirken. Der inne er det et mosaikkbildet av en høne med glorie som dekker kyllingene med vingene sine.

MEN DERE VILLE IKKE

Men dere ville ikke. Ville ikke la seg samle inn under hønemors vinger. Ja, ja. Det er nå deres valg. Greit det vel? Folk må jo få velge sin vei. Ja, det er

akkurat det. Folk får velge sin egen vei. Gud tvinger ingen. Men fortvilelsen og smerten i erkjennelsen av, men dere ville ikke, er så dyp av to grunner.

For det første ligger det et dypt alvor for liv og evighet i bunn. Gud rekker hendene ut til et trassig folk: Her er jeg. Her er jeg. Men de ville gå sine egne veier. Uten Gud. Kyllingene på branntomten kunne selv velge om de ville skjule seg under hønemors vinger, eller greie seg på egen hånd. Det valget var deres, med mulige fatale konsekvenser. Det visste hønemoren. Det vet Jesus. Det smerter.

Men Alvoret alene gir ikke den dype fortvilelsen og smerten vi aner hos Jesus. Det gjør kjærligheten. Når du elsker den som tar gale valg i livet, blir det virkelig vondt. Det kan mange kjenne seg igjen i. Mange foreldre har hjelpeløst stått og sett på hvordan det glade barnet du engang hadde gradvis ble borte. Om det var rus som tok det, eller mobbing, depresjon og et knust selvbilde. Når de velger miljøer, venner og livsførsel som vil gi dem en krevende vei fremover. Eller når de vender seg

helt i mot hjemmet, vil bort, og ikke ønsker å ha mer med foreldre å gjøre. Avmakten når du ikke kan tvinge et voksent barn. Avmakten når du ikke lenger kan beskytte og holde rundt. For de vil det ikke.

Selv Jesus har kjent på fortvilelse over å komme til kort. Over at folk ikke vil høre, ikke vil komme til han, ikke vil tro. Når vi sliter med det samme, folk bryr seg ikke om tro, dåpstall synker, ungdommer som ble med blir borte, så er det godt å vite at Jesus også har møtt det. Men det kan også gi en oppgitt tanke – når ikke Jesus klarte å få alle til tro, når mange ikke ville høre og tro etter å ha møtt han, hva kan vi da regne med? En kan få lyst til å gi opp, dette er og blir et motbakkeprosjekt.

KJÆRE BARN, KOM HJEM!

Men i en sånn situasjon, hva gjorde Jesus? Det første som står etter denne klagen er: Jesus forlot nå templet. Men han ga ikke opp. Nei, han satset enda hardere. Etter en dag eller to hvor han underviste disiplene om de siste tider, og ble salvet, vendte han nok en gang tilbake til byen han hadde

forlatt. Enda en gang kom Gud tilbake og rakte ut hendene og sa her er jeg, her er jeg. De hendene ble grepet begjærlig, og spikret til korset. Som en hønemor strakte han ut sine vinger på korset. I skyggen fra korset, dekket av Jesu offer slipper vi unna straffen, beskyttes vi fra dommen som ville ødelagt oss. Men vi må velge å stille oss under korset. Vi må velge å søke ly under hønemors vinger. Det er vårt valg.

Det er ikke Gud som forlater oss. Det er ikke Gud som vender seg bort fra oss. Hele dagen rekker han hendene ut til oss. Hans kjærlighet og omsorg rekkes ut til oss uten opphør. Det er vi som vender oss bort fra han og som ikke vil. Som vil gå våre egne veier. Bibelen er ikke en bok om mennesker som søker Gud, men om Gud vår mor som vil samle sine barn under sine vinger. Fra det skjebnesvangre bruddet i hagen har Gud båret på en lengsel en drøm som hele bibelen drives av: Å kjære barn, kom hjem.

Dette var det Jesus sendte sin kirke ut for å gjøre: Å være et hjem hvor folk, du og jeg, kunne komme

hjem og møte Gud vår Far. Derfor driver vi Fjellhamar menighet, for å være et hjem for alle som vil samles under Jesu vinger. Et sted vi selv kan komme, men også et sted vi skal invitere nye inn. Vi skal bære Guds drøm, lengsel om å samle alle barna ut til folk og invitere til fellesskap med Gud.

Vi har nettopp hatt to konfirmantleirer hvor undrene ungdom har hørt mye om Gud. Espen vil fortelle litt fra det nå.

Det er dypest sett det at alt vi gjør i Fjellhamar menighet handler om: Å bringe Guds drøm og lengsel ut: Å kjære barn kom hjem. Fra babysang og Supertirsdag via Tweens, ungdomsarbeid, til gudstjenester, tirsdagstaps, Salmecafe, smågrupper og seniorarbeid. I kirkelige handlinger, diakoni og musikk, trosopplæring og rådsarbeid. Å kjære barn kom hjem. På menighetsweekenden skal vi ta det opp, hvordan vi kan bringe denne lengselen ut til folk på Fjellhamar og Kurland.

Gud vår Far ønsker å samle alle, som en ekte
hønemor. Han vil samle deg og meg, og han sender
oss ut for å samle alle Guds barn. Vi må på ny
gjøre oss klare til å ta imot og gå.

698 – Åkrane kvitner mot hausten